

holdt sig et helt andet Sted i Haven under Paaskud af at søge efter Firkløver men i Virkeligheden af Ulyst til at være sammen med nogen. Hun viste sig nu ogsaa meget utaalmodig efter at komme afsted.

Skønt Per hjalp hende tilvogns, saa hun ikke en eneste Gang paa ham. Hun havde heller ikke givet ham Haanden, da hun sagde Farvel, endda baade hendes Moder og navnlig hendes Fader havde taget en hjertelig Afsked med ham.

Ved Bortkørslen stod Hofjægermesteren oppe paa det øverste Trappetrin og balancerede paa sine lange Ben. I Overgivenhed viftede han med sit Lommetørklæde og smilte uhyre tilfreds, fordi han mente at have gjort den Iagttagelse, at Præsten ikke var sikker paa Benene.

Per gik ind til sig selv. Han var ganske svimmel af Sindsbevægelse. Han maatte straks sætte sig, da han var kommen ind i sin Stue. Herinde var der allerede næsten mørkt. Et blodrødt Aftenskær sigtedes gennem Kastanierne derudenfor og kastede et Genskin over Loft og Vægge.

Han lod sig falde ned i en af de store Armstole ved Bordet og lagde Hovedet i Haanden. Hans Sind var i et Oprør, han aldrig før havde kendt. Han søgte først at indbilde sig, at han havde forstaaet fejl. Han vilde slaa fast, at det hele var en taabelig Indbildning af ham. Men han lod sig ikke berolige. Den blotte Forestilling om at være genelsket af Inger gjorde hans Tanker vilde. Det var som at fange et Glimt af Paradisets Herlighed netop i det Øjeblik, da Mørket for evigt lukkede sig omkring ham!

Han pressede Haanden mod Øjnene og maatte kæmpe med Graaden. Ja, Straffens Time var kommen nu! Gudsdommen var fældet over ham! Kains Fredløshed, Ensomhedens Ørkenliv, — det var det Helvede, hvortil han var hjemfalden! Men han havde jo ingenting at beklage sig over. Med fuldt Forsæt havde han solgt sin Sjæl til denne Verdens Guder. Den Pagt med Lykken, han havde levet paa, det var et Forbund med Djævlens, med Satan. Og denne havde jo redelig betalt ham efter Overenskomsten. Guld og Ære og Vellystens Glæder — alle denne Verdens Herligheder havde han strøet for hans Fod. Han behøvede jo endnu blot at række sig frem og gribe til!

Han sprang op med Hænderne om Hovedet. Nej, nej! Gud kunde ikke være saa ubarmhjertig. Saa dybt havde han ikke